

ΑΠΟ Τ' "ΑΛΛΟΤΙΝΑ ΚΙ ΑΛΛΟΚΟΣΜΑ,"
ΛΗΤΙΣ ΓΙΑ ΔΑΦΝΕΣ

Καὶ πρὶν γιὰ πάντα γείρω, ἄς εἶταν, Ζήση,
νὰ σὲ ξαναντικρύσω ὀρθὸς στὴ χώρα
τοῦ Ἥλιου ψηλά, καὶ νάσαι σὰ γιορτῆς ἢ ἐπίσημη ὥρα,
καὶ νάσαι σὰν τοῦ κόσμου ἢ στερνὴ κρίση.

Τῶν διαλεχτῶν ὅπου παιδιῶν σου ἢ περηφάνεια
στῆς ἀρετῆς τὸ στίβο νὰ περνάει μπροστά σου,
καὶ σὺ κριτῆς, καθένα γνεύοντας κοντά σου,
τῆς δάφνης πλούσια νὰ μοιράζεις τὰ στεφάνια.

Μὰ στὸ πλατὺ πρὶν ξέφωτο ἄπ' τὰ πλήθια
προβγαίνοντας κι ἐγώ, συντρίμια χάμου,
στὰ πόδια σου, σωριάσω τ' ἄρματά μου,
κι ἀπογυμνώσω τὰ αἱματόγδαρτά μου στήθια.

Ὅρθῆ σὺ μπρὸς στοῦ θρόνου σου τὴ σκάλα,
πλαί στὸν ὀρθόφλογο βωμό, δίχως μιλιὰ,
ἀδράχοντάς μου ἀπὸ τὰ χέρια τὰ παλιὰ
καινούργια νὰ μοῦ δώσεις ἄρματ' ἄλλα.